

δάνγα τὰ γόντζα σου (γόντζα = δόντια· ὀφείλομεν νὰ δεσπόζωμεν τῶν ἀδυναμιῶν μας) Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἀπόδεν εἶδα κ' ἤβαλες 'ς τὸ χέρι δαχτυλίδι,
μέσ' 'ς τὴ γαρδιά μ' ἐδάκασε φαρμακερό 'να φίδι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σὰν τὴν ἐφίλουν, εἶπεμ-μου, ἄκ-ῆα με νὰ πονήσω,
νὰ φαίνεται ἡ 'ακ-καμ-μαθκιά, μὲν σέ 'πολησιμονήσω
Κύπρ.

Ἐπὲς ὁ ψύλ-λος ἔφαλ-λεν τζ' ἡ φτεῖρα καλονάρκαν
τζ' ἑναφ-φτωχὸν καλοηρὶν ἀντίθερον ἐδάκ-καν
(καλονάρκαν = ἐκανονάρχει, ἀντίθερον = ἀντίδωρον) αὐτόθ.

Εἰς τὴν δεξιὰν με δάκ-κασεν τζ' εἰς τὴν ζεβρὴν πονεῖ με
(ἐπωδ.) αὐτόθ.

Μύρισε τόβ-βασιλικὸν τζαὶ δάκχασε τ' ἀπ-πίδι,
σκούπισε τβαὶ τὸν ἰδρωσ-σον με τὸ χρυσόμ-μανδήλι
Νίσυρ. 2) Μεταφ., α) εἰς τὴν ναυτικὴν γλῶσσαν, συσφίγ-
γω, συγκρατῶ τι Μεγίστ.: Ἐγιάκ-ῆασεν ὁ μακ-ῆαῤς (ἐν-
εσφηνώθη τὸ σχοινίον εἰς τὴν τροχαλίαν καὶ δὲν κινεῖται).
β) τιμωρῶ, ἐκδικούμαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μὴ δὲ βάνης με
τσί βοσκοί, ἱατὶ οἱ βοσκοὶ δακοῦσι. γ) κοστίζει τι, εἶναι
ἀκριβὲς Κῶς (Καρδάμ.) κ.ά.: Τὸ κόστος τοῦ τσιλιμινοῦ δακ-
κᾶ λ-λιάκιν (τσιλιμινοῦ = κιλιμινοῦ) Καρδάμ. 2) Ἐπὶ ἐντό-
μων, κεντῶ, κεντρίζω πολλαχ.: Τ' ἀγριοκοῦνονπ-ῆα γιακ-
κοῦν δὴν-νύχτα Μεγίστ. Ἐδάκχασέμ-με ὁ σκροφτῆδὸς πᾶ'
'ς τὸδ-δάχτυλαν τζ' ἐμούδτζιασεγ-γούλ-λη μου ἡ ἕρεα Κῶς.
Ἄμα γιακ-ῆάση ἡ μέλισ-σα καέναν ἄθ-θροπομ, μένει τὸ
τθενδρουν δης ἐτσεῖ πὸν θὰ τθενδήση Ρόδ. Ἄκ-κασέμ-με
ἑναμ ἑῤῥαμν πᾶ' 'ς τὸν-νοῦρον Κύπρ. Ἐνα βουβούνι με
δάκχασένε (βουβούνι = εἶδος ἀγρίας μελίσσης) Νάξ. (Βόθρ.)
|| Ἄσμ.

Τσί μέλισσες ἀδιπαθῶ, | ἱατὶ ἐδακάσα δὸν ἄθῶ,
μέλισσες τότε δακοῦσι | καὶ ἱὰ ἄθῶ τότε περνοῦσι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μάννα, κοριὸς μ' ἐγιάκ-κασε 'ς τὴρ-ρῶβαν δοῦ βυζιοῦ μου
Μεγίστ.

Τὸ μωρόμ - μου, τὸ τουλούπ-ῆι, | πὸν τὸ γιακ-ῆασεν γου-
ρουπ-ῆι
(τουλούπ-ῆι = παχουλὸ βουκάλ.) αὐτόθ. Συνών. κεν-
τρίζω, κεντῶ, τρώγω, τσιμπῶ.

δάγκαμα τό, κοιν. δάγμα Ἑρεικ. Ἡπ. (Ἀρτοπ.)
Θράκ. (Σκοπ.) Κέρκ. (Κασσιόπ.) Μακεδ. (Βρία Νιγρίτ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξεχώρ. Σκάλα Λακων.) δάγκαμα
Καππ. (Ἀραβάν.) Πάρ. δάγμα Κορσ. δάγκαμαν Λυκ.
(Λιβύσσ.) δάγκαμ-μα Κῶς δάγκασμα Μακεδ. Στερελλ.
(Ἀχυρ. Φθιώτ.) — Γ. Ξενοπ. Ἀφροδ., 278— Λεξ. Βάνγ. δά-
κασμα Ἀμοργ. δάκαμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Σῦρ. Κάρπ. δάκ-καμ-μα Κάρπ. δάκ-καμ-μαν Κύπρ.
Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) δάκχαμ-μα Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἄκ-
καμ-μα Κάρπ. ἄκχαμ-μαν Κύπρ. βάκ-καμ-μα Κάρπ.
γιακχαμ-μα Ρόδ. γιακ-ῆαμ-μα Μεγίστ. δάκεμα Πόντ.
(Ἰνέπ.) γάντζημα Ἰσκιων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. δάγκαμα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ἑμμ. Κριαρ.,
Λεξ. Μεσν. Ὁ τύπ. δάκαμα εἰς Βλάχ. καὶ εἰς Δουκ. Ὁ
τύπ. δάγκασμα καὶ εἰς Σομ. Οἱ τύπ. βάκαμ-μα
καὶ γιάκ-ῆαμα δι' ἐναλλαγῆς τοῦ δ μετὰ τοῦ β καὶ γ.

1) Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δάκνειν, τὸ δῆγμα
κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Ἰσκιων. (Χα-
βουτσ.): Τὸ δάγκαμα τοῦ σκύλλον - τῆς γάττας - τοῦ
φιδιοῦ κοιν. Κακὸ φίδι ἡ ὀχιά, δὲν ἔχει ρεμέντιο τὸ δάγκα-
μά τση (ρεμέντιο = φάρμακο) Ἰων. (Σμύρν.) Τοῦ 'δωκ' ἔνα

δάγμα γιερό 'ς τὴ βλάτη Ἑρεικ. Λέπω μία κοδοσέρβα κου-
λουριασμένη γύρω - γύρω τσαὶ τὸ τσεφάλι τῆς ἀνασηκω-
μένο με τὸ τσεδρὶ τῆς ὄξω γιὰ δάγμα (λέπω = βλέπω,
κοδοσέρβα = ἔχιδνα) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τὸ δάγκασμα
τοῦ φιδιοῦ Στερελλ. (Φθιώτ.) Δὲν εἶδες ἱκεῖ τί δάγκαμα
τοῦν ἔκανι τοῦ σκ'λλί 'ς τοῦ χέρ'; Ἡπ. (Κουκούλ.) Κα-
κώτερο δάκαμα δὲν ἔχει ἀπὸ τοῦ χοῖρου τὸ δάκαμα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Τὸ δάκχαμ-μαν δοῦ φιδτζιοῦ εἶναιγ κακό! (=
φοβερόν) Κῶς. Γιὰ 'ε δάκχαμ-μαμ βοῦ μοῦ τό 'καμε! κόν-
δεφεν-νὰ μοῦ κόψη τὸ δαχτύλι αὐτόθ. Τοῦ χέρ' τ' δὲν τοῦ
σ'κῶν' ἀπ' τοῦ δάγκαμα Στερελλ. (Ἀράχ.) Τὸ δάγμα τοῦ
σκύλλον μ' ἔμεινε Θράκ. (Σκόπ.) Ἐγκρίφωσέσ - σε τὸ
φλιν; δέσε σφικτά τὸ δέρισ- σ' ἀοπάνω ἀφ' τὸ δάκ-καμ-
μαν τζαὶ τρέχα 'ς τὸν γιατρὸ (ἀοπάνω = ἀπὸ ἐπάνω) Χίος
(Πισπιλ.) Ἀτάκωσεν τζαὶ 'τξείνη ἄκχαμ-μαν τῆς φοι-
τξιάς νὰ τὴν κόψη νὰ π-πέση κάτω (ἤρχισε καὶ ἐκείνη δάγ-
κωμα τῆς φοινηκῆς διὰ νὰ τὴν κόψη νὰ πέση κάτω ἐκ
παραμυθ.) Κύπρ. || Γνωμ. Τοῦ φιδιοῦ τὸ δάγκαμα ὕστερα
πονεῖ (τὰ ἀποτελέσματα τῆς συκοφαντίας γίνονται αἰσθητὰ
μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου) Πελοπν. (Λακων.) || Ἄσμ.

Σὰν τοῦ φιδιοῦ τὸ δάγμα ἦταν ἡ ὀμιλιά σου
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. δάγκα 1, δαγκαμάδα 1,
δαγκαμασιὰ 1, δαγκαματιὰ 1, δαγκαμιὰ 1,
δαγκαμός, δαγκανιὰ 1, δαγκασιὰ 1, δαγ-
κιὰ 1, δάγκωμα 1, δαγκωμασιὰ 1, δαγκω-
ματιὰ 1, δαγκωνιὰ 1, δαγκωσιὰ 1, δαγκω-
τιὰ 1, δαξιματιὰ, δάξιμο, δαξίος. 2) Ὁ πόνος
τῆς κοιλίας Μακεδ. (Βρία Νιγρίτ.): Τοῦ πιοντό μὲ τὰ κράνα
εἶν' κὶ 'φ'λητικό, ἄν ἔχ'ς κᾶνα δάγμα 'ς τὴ γ'λιὰ σ' (φ'λη-
τικό = ὠφέλιμον) Βρία. β) Ἐπὶ ἡθικῆς σημασίας, ὁ ψυχι-
κὸς πόνος, τὸ δῆγμα Στερελλ. (Ἀχυρ.) — Γ. Ξενοπ., Ἀφροδ.,
278: Μ' ἔφαῖ τοῦ δάγκαμα πῶχον μέσα μ'. Αὐτὸ δὲν εἶναι
δάγκαμα πῶχον, εἶδ' ἀπιλισία Ἀχυρ. Κ' ἡ Λιλή αἰσθάν-
θηκε ξαφνικά 'ς τὴν καρδιά τῆς τὸ δάγκαμα τῆς ζήλειας
Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. γ) Ἡ ἐκδίκησις Κύπρ.: Φυλάει τὸ δάκ-
καμ-μαν ὥς πον ζῇ. Ποῦ ἐν-νὰ πάη; ἔχω σοῦ τον ἑναδ
δάκ-καμ-μαν (τὸν μισῶ καὶ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ). 3) Ἐπὶ ἐν-
τόμων, κέντημα, τσίμπημα πολλαχ.: Τὸ δάγκαμα τοῦ
σκορπιοῦ κοιν. Γιακ-ῆαμ-μα σκορפיνοῦ Μεγίστ. Γιατρο-
σόφι γιὰ τὸ δάγμα τῆς κεδρίνας (= σφήκας) Κέρκ. (Κασ-
σιόπ.) Συνών. δαγκαματιὰ 2. 4) Τὸ μεταξὺ τῆς δε-
κάτης καὶ ἐνδεκάτης πρωϊνῆς ὥρας λαμβανόμενον ὑπὸ τῶν
ἀγροτῶν πρόγευμα Κάρπ. Ρόδ. Συνών. δάγκωμα 3,
κολατσιό, κολατσάρισμα, κολάτισμα,
μπούκωμα, πρόγευμα, προσμπούκκι.
β) Τὸ μεταξὺ δεκάτης καὶ ἐνδεκάτης πρωϊνῆς ὥρας χρονικὸν
διάστημα Ρόδ.: Ἐπέρασεγ κειὰ τὸ γιακχαμ-μα. 5) Εἶδος
εὐνοουτισμοῦ τῶν τράγων ἢ κριῶν διὰ δῆξεως τοῦ σπερμα-
τίου λώρου Κρήτ. 6) Ἐπὶ ξύλων, μετάλλων, λίθων, συναρ-
μογῇ Λεξ. Δημητρ. — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128.

δαγκαμάδα ἡ, ἐνιαχ. dargamada Καλαβρ. (Γαλλικ.
Χωρίο Ροχούδ.) dακ-καμάδα Ἀπουλ. (Μαρτ. Στερνατ.) Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) dακ-καμάτα Ἀπουλ. (Καστριν.) δαγκαμά
Πελοπν. (Μάν.) dακ-καμά Ἀπουλ. (Καλημ. Κορίλ. Τσολ-
λιν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάγκαμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα. Ὁ τύπ. dακ-καμά ἀπὸ ἀποβολὴ τοῦ μεσοφωνη-
εντικοῦ d: dακ-καμάδα) dακ-καμάα) dακ-
καμά.

1) Δάγκαμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὁ ὁ-δύδ-δο μῦ-

δαγκαμάρα

δικε μία *δακ-καμάρα* 'Απουλ. (Μαρτ.) Σοῦ σύρνω 'νὰν *δακ-καμά* 'Απουλ. (Κοριλ.) Συνών. δάγκαμα 1. 2) 'Ο βλωμός 'Απουλ. (Καστριν. Τσολλίν. κ.ά.): *Μίαν δακ-καμά* φσωμί Τσολλίν. Συνών. βλ. εἰς λ. δάγκαμασι 2.

δαγκαμάρα ἡ, Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δάγκαμα διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα πληγῆς σημαντικά οὐσ. ὡς *βουβαμάρα*, *κουλλαμάρα*, *κουτσαμάρα*, *κρατημάρα*, *στραβωμάρα* κ.ά.

Τὸ δάκνειν τὴν γλῶσσαν καὶ σιωπᾶν. 'Η λ. μόνον εἰς τὴν φρ. *Βουβαμάρα* καὶ *δαγκαμάρα* (νὰ βουβαθῆς καὶ νὰ δαγκώ-σης τὴν γλῶσσαν σου· ἀρά).

δαγκαμασιὰ ἡ, Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) *δαγαμασιὰ* Κέρκ. ('Αργυράδ.) Κεφαλλ.

'Εκ συμφύρ. τῶν οὐσ. δάγκαμα καὶ δαγκασιὰ.

1) *Δάγκαμα 1*, τὸ ὅπ.βλ., Κέρκ. ('Αργυράδ.) Κεφαλλ.: *Κᾶτι ποδίκι ἐπέρας' ἀποδῶ. Γιά τῆρα τὴ δαγαμασιὰ του!* Κεφαλλ. || Γνωμ.

Τὴ δαγαμασιὰ τοῦ σκύλλου, | τὸ μαλλί του τὴ γερεῖει (ἐκ τῆς εἰς τὸν λαὸν ἐπικρατούσης ἀντιλήψεως κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ δῆγμα σκύλλου θεραπεύεται δι' ἀλοιφῆς παρασκευαζομένης ἐκ τῆς τέφρας τριχῶν ἐκ τῆς ράχεως τοῦ ζῴου ἀναμειγμένης μετ' ἐλαίου, κατὰ τὸ δῶγμα ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται) Κεφαλλ. || 'Ἀσμ.

Σοῦ στέρνω χαιρετίσματα με μῆλο δαγαμένο, καὶ μέσα 'ς τὴ δαγαμασιὰ σου 'χω φιλι στερμένο 'Αργυράδ. Συνών. βλ. εἰς λ. δάγκαμα 1. 2) 'Ο βλωμός Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) Συνών. δάγκα 3, δαγκαματιὰ 3, δαγκαμιὰ 2, δαγκανιὰ 2, δαγκασιὰ 3, δαγκωμασιὰ 2, δαγκωματιὰ 2, δαγκωνιὰ 2, δαγκωτιὰ 2, μπουκκιὰ, μπουκκουνιὰ, χαψιὰ.

δαγκαματάκι τό, ἐνιαχ. 'ακ-καμ-ματάκι Κάρπ. δαγκαματάκι Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δάγκαμα διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν δάγκαμα 1 ἐνιαχ. 2) Τὸ μικρὸν πρόγευμα Κάρπ. Πβ. δάγκαμα 3.

δαγκαματιὰ ἡ, δαγαματέα Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. Ξεχώρ.) δακαματέ Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) κ.ά. δακ-καμ-ματιὰ Κύπρ. δαγκαματιὰ σύνθηθ. δαγκαμαθιὰ Μῆλ. δαγαματιὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. δαγαμα 'τ' ἂ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δαγαμαθιὰ Κρήτ. (Κίσ. Χαν. κ.ά.) δαγκαμαθιὰ Πάρ. (Νάουσ.) δακαματιὰ πολλαχ. δακ-καμ-ματιὰ Κύπρ. δακαμαθιὰ Νάξ. ('Απύρανθ.) Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ. κ.ά.) δακκαματιὰ Ρόδ. δακ-καμ-μαθιὰ Κύπρ. δακκαμαθισιὰ Κῶς κ.ά. δακ-καμ-μαθιὰ Κύπρ. δακκαματιὰ Μεγίστ. Ρόδ. 'ακ-καμ-μαθιὰ Κύπρ. βακ-καμ-ματέα Κάρπ. βακ-καμ-ματὰ Κάρπ. γιακ-καμ-ματιὰ Ρόδ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. δαγκαματιὰ. 'Ο τύπ. δακαματιὰ καὶ εἰς Βλάχ.

1) *Δάγκαμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τὰ πόδια τζη εἶναι ὅλο δαγαμαθιὲς ἀπὸ τὸ σκύλλο Κρήτ. Μοῦ 'δωκε μιὰ δαγκαμαθιὰ 'ς τὸ χέρι Μῆλ. Καχίσκει του μιὰδ δακ-καμ-μαθιὰμ πᾶ 'ς τὸ νύδιν (καχίσκει του = τοῦ καθίζει, τοῦ κάνει) Κύπρ. Κόβγει με μιὰβ βακ-καμ-ματὰ τό 'ναπ-ποί τ' ἄλδου (ἐκ παραμυθ.) Κάρπ. Αὐτὸ τὸ χυτὸ σωματάκι με τὴ*

δαγκαματίτσα

βελουδένια σάρκα, περιμένει τὰ φιλιὰ του, τὰ χάδια του, τίς δαγκαματιὲς του ἀκόμα Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγ., 65. Τὸ τυρὶ ἔχει δαγκαματιὲς ποντικοῦ Λεξ. Δημητρ. || 'Ἀσμ.

Σὰν δὴν ἐφίλουν, εἶπεμ-μου, 'ἀκ-κα με νὰ πονήσω, νὰ φαίνεται ἡ 'ακ-καμ-μαθιὰ, μὲν σὲ 'πολησμονήσω Κύπρ.

Τὸ μῆλο ἀπὸ τοῦ σοῦ 'δωκα, ἦτονε δακαμένο κι ἀπάνω 'ς τὴ δακαμαθιὰ ἔχει φιλι γραμμένο Κρήτ.

Δακαματές - δακαματές θὰ κάνω τὸ λαιμό σου, νὰ τρέχουνε τὰ αἵματα 'ς τσι ρῶγες τῶ βυζῶ σου Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ποῦ νὰ 'βρῶ τρέλ-λενο χαρτὶ καὶ πέννες ἀσημένιες νὰ γράφω τίς γιακ-καμ-ματιὲς, ποῦ σ' ἔχω καμωμένες (τρέλ-λενο = ντρίλινο) Ρόδ.

"Ολα τὰ κοριτσάκια με γέλια, με χαρὲς κ' ἐγὼ ἡ Θεωνίτσα με τὲς δαγαματιὲς Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ στήθος του ξαομάτωσα καὶ μιὰ πληγὴ τοῦ βρίσκω, δαγκαμαθιὰ 'ποκατωθιὸ ἀπὸ τὸν οὐρανίσκο Πάρ. (Νάουσ.)

Πῆρ' ὁ βοριᾶς τὴν μπόγια σου κ' ἠφάνηκ' ὁ λαιμός σου κ' ἠφάνηκ' ἡ δακαματιὰ ποῦ ἔχεις 'ς τὸ μάγουλό σου (μπόγια = μπόλια) Σίφν. Συνών. βλ. εἰς λ. δάγκαμα 1. 2) 'Επὶ ἐντόμων, κέντημα, τσίμπημα ἐνιαχ.: *Ξόρκι γιὰ δαγκαματιὰ σκορπιου Κέρκ. Συνών. δάγκαμα 2. 3) 'Η ποσότης τροφῆς, ὅσην δύνανται νὰ κόψουν ἐφ' ἅπαξ οἱ ὀδόντες, ἡ ἐλαχίστη ποσότης Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: "Ηφαι, μάννα, ὅλο τὸ κρέας αὐτὸς καὶ δὲ μοῦ 'φηκε μονδὲ μιὰ δακαμαθιὰ Νεάπ. Δακαμαθιὰ φωμί δὲν ἔχομε 'Απύρανθ. Εὐτῶαε τὸ κριατσάκι θὰ μαερέφετε μόνο; Μιὰ δακαμαθιὰ 'ναι αὐτόθ. Δὸς μου μιὰ δαγκαματιὰ φωμί Κομοτ. Συνών. δάγκα 3, δαγκαμασιὰ 2, δαγκαμιὰ 2, δαγκανιὰ 2, δαγκασιὰ 3, δαγκατιὰ 3, δαγκιὰ 2, δαγκωματιὰ 2, δαγκωνιὰ 2, δαγκωτιὰ 2, μπουκκουνιὰ, χαψιὰ.*

δαγκαματίδι τό, ἐνιαχ. δαγαματίδι 'Ερεικ. Κρήτ. (Κίσ. Ζερβιαν. κ.ά.) 'Οθων.

'Εκ τοῦ οὐσ. δάγκαμα καὶ τῆς καταλ. -ίδι. Βλ. Γ. Χατζιδ., 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 13 (1916 - 1917), 168. Β. Φάβη, 'Αθηνᾶ 45 (1933), 359.

Τὸ μεγάλο δάγκωμα ἐνθ' ἄν.: *Τό 'πιακε τὸ παιδί καὶ τό 'βαλε κάτον καὶ τοῦ 'δωκ' ἕνα δαγαματίδι 'ς τὴ βεδρά του καὶ πῆε νὰ δὸ φάη (βεδρά = μέση) 'Ερεικ. Τὸν ἔπιακε καὶ τὸν ἔβαλε τέλεια κατὰ 'ἧς καὶ τοῦ 'δωκε κ' ἕνα δαγαματίδι 'ς τὴ βλάτη, ποῦ τ' ἄφηκε σημάδι 'Οθων. "Εθεκε don ὁ γάιδαρος ἕνα δαγαματίδι 'ς τὴ χέρα κ' ἐκούλλανέ done Κίσ.*

δαγκαματίτσα ἡ, 'Ηπ. Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Νίσυρ. Προπ. (Χηλ.) — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. γιακ-καματίτσα Μεγίστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δαγκαματιὰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

'Η μικρὰ δαγκαματιὰ, τὸ μικρὸν δῆγμα ἐνθ' ἄν.: 'Ἀσμ. "Εχεις ἐλιά 'ς τὰ στήθια σου κ' ἐλιά 'ς τὴν ἀμασκάλη κι ἀπάνω εἰς τὸν ὦμο σου μικρὴ δαγκαματίτσα

Προπ. (Χηλ.) Συνών. δαγκανίτσα, δαγκωματίτσα.

